

MIET WARLOP

Ghost Writer and the Broken Hand Break

KAAI
THEATER

15, 17, 19/11 20:30 | KAAITHEATER
DANCE / MUSIC | 45 MIN

NL Een falende handrem is een klassiek ingrediënt voor nachtmerries: de controle verliezen, niet meer kunnen stoppen, afstevenen op een crash. Anderzijds kan het ook betekenen: je vrij voelen en zonder remmingen vooruitsnellen. Maar is beweging altijd een beweging voorwaarts? Wie in cirkels beweegt, eindigt bij het begin, en begint bij het einde. In *Ghost Writer and the Broken Hand Break* draaien drie performers drie kwartier lang rond hun as – een beweging die in Sufi-ceremonies moet leiden tot een staat van religieuze euforie. In Miet Warlops versie wordt het een experiment op de fijne scheidslijn tussen controle hebben en verliezen. Het is een mengeling van wervelende dans, voordracht en concert. Hoe kun je een evenwicht vinden tussen zelfbeheersing en devotie?

- Miet Warlop studeerde driedimensionale kunst aan het KASK in Gent. In haar werk rijgt ze beelden aaneen tot verbluffende tableaux vivants. Ze stond met meerdere performances in de Kaaistudio's (o.a. met *Springville* en *Big Heap/Mountain*), en haar werk prijkte – ook letterlijk – op de affiche van Performatik17.

FR Un frein à main défectueux est un ingrédient classique des cauchemars : perdre le contrôle, ne plus pouvoir s'arrêter, foncer tout droit vers l'accident. D'autre part, cela peut aussi signifier : se sentir libre, avancer sans entrave. Mais un mouvement est-il toujours un mouvement en avant ? Qui se meut en cercle finit au début et débute à la fin. Dans *Ghost Writer and the Broken Hand Break*, trois performeurs tournent trois quarts d'heure sur eux-mêmes – un mouvement censé mener à un état d'extase mystique dans certaines cérémonies soufies. Dans la version de Miet Warlop, cela devient une expérience à la limite du maintien et de la perte de contrôle. Un brassage de danse virevoltante, de récitation et de concert. Comment trouver un équilibre entre maîtrise de soi et dévotion ?

- Miet Warlop a étudié l'art tridimensionnel à l'Académie des Beaux-Arts (KASK) à Gand. Dans son œuvre, les images se succèdent et forment de stupéfiants tableaux vivants. Elle a

présenté plusieurs de ses performances aux Kaaistudio's (entre autres, *Springville* et *Big Heap/Mountain*) et était – littéralement – à l'affiche de Performatik17.

EN A broken hand break is a classic ingredient of nightmares: losing control, not being able to stop, heading for a crash. On the other hand, it may also signify a sense of free and uninhibited momentum. But is movement always a move forward? If you move in a circle, you end at the beginning and begin at the end. In *Ghost Writer and the Broken Hand Break*, three performers spend three quarters of an hour turning around their own axis – a movement that in Sufi ceremonies is thought to lead to religious euphoria. In Miet Warlop's version, it becomes an experiment on the fine line between maintaining and losing control. It is a combination of swirling dance, recital and concert. How can you find a balance between self-control and devotion?

- Miet Warlop studied three-dimensional art at the KASK in Ghent. Her work threads together images to create astonishing tableaux vivants. She has presented several performances at the Kaaistudios (e.g. *Springville* and *Big Heap/Mountain*). She was part of the programme of Performatik17, for which she also created the poster image.

TOLLEN, DRAAIEN, WERVELLEN

een gesprek met Miet Warlop, door Tineke De Meyer

Je titel suggereert een narratief, gaat er een verhaal aan je voorstelling vooraf?

MIET WARLOP: Het is eerder een momentaan nadenken. Een soort van uitkomst. Als je door mijn werk zou schuren, langs al die beelden en sculpturen, dan zie je me op het einde van de rit draaien met z'n drieën. Niet echt connected, maar ook niet los van elkaar. De eenvoud daarvan – niet één prop, geen materiaaltruc – is voor mij redelijk uitzonderlijk. Dat draaien betekent voor mij in rust zijn, in je eigen wereld. I need a break: wat is mijn werk in stilstand? Wat is mijn leven, waar gaat het heen? Wie ben je, waar sta je voor? *Ghost Writer and the Broken Hand Break* is in feite als een tol die uit mijn werk vliegt en draait.

Je werk in stilstand is dus in feite een volgehouden concentrische beweging. Je geest in rust blijft een wervelwind?

Je kijkt naar de aaneenschakeling van nu, nu, nu, nu, nu – tot je een soort van overzicht hebt. Daaruit construeer je je herinnering. In de chaos blijf je zoeken naar de middenas. Met grote vragen, maar tegelijk als een hond die zijn eigen staart najaagt. De onrust in je hoofd, je lichaam en je wereld gaat nooit weg. Je moet gewoon chillen en leren omgaan met het feit dat niets vaststaat. En dat is ook het enige dat er te leren valt aan die hele draaitechniek. Basically het leven.

Dus die draaitechniek is niet meer dan een gedachte?

Je hoofd en je lichaam moeten één worden met de ruimte die rond je draait. Je hoofd is gewend aan vaste frames. Zodra die wegvallen, kan je eigen hoofd je neermaaien. Je moet je brein dingen aanleren. Caress your brain, everything is fine. Van staan naar draaien, van kijken naar staren, van ademen naar zingen.

We kunnen tijdens dat draaien letterlijk niet zien wat er precies rondom ons gebeurt. Wij staan eigenlijk blind in jullie midden, die naar ons kijken. We kunnen geen gevaar zien komen. Die specifieke manier van daar zijn, kan alleen bestaan binnen deze 'muren'.

Na het draaien gebruik je je hand om te weten waar je bent. Dat is het vaste frame dat je altijd bij hebt. Je hand is je rem. It's you.

Je zegt 'dit is een uitkomst', is het een eindpunt?

Ja, althans van het muzikale aspect dat in mijn werk is geslopen. Dat zat er vroeger nooit in. We gooien het er nog eens allemaal uit, om plaats te maken voor iets nieuws.

Hoe is die muziek erin geslopen?

Ik zoek eigenlijk altijd naar materiaal dat me niet eigen is, om iets mee uit te drukken. Hoe kan ik dat dynamischer maken? Hoe kan je iets dat bestaat shaken en weer uitgooien volgens je eigen logica? In *Mystery Magnet* was dat een onderzoek naar schilderkunst. In mijn solowerk waren het gipsen sculpturen. Bij *Fruits of Labor* was het muziek, beeld en (draai)beweging. Het was verfrissend om plots muziek in mijn beelden te zien sluipen... iets wat 'straight to your soul' gaat. Ik besloot dat ik live muziek wou, maar dan wel zonder de muzikanten te verstoppen zoals zo vaak gebeurt. Als we muziek gebruiken, gaan we écht muziek gebruiken. Zo heeft die voorstelling zichzelf ergens anders heen gebracht. Het heeft geen zin de slaaf van een idee te zijn en verder te gaan in een gecrispeerde energie. Dus ik liet dat draaien los. Maar het bleef in mijn hoofd hangen. Daar is nu *Ghost Writer and the Broken Hand Break* uit voortgekomen.

'Ghost Writer', dus. Wie schrijft er?

In de voorstelling vermengen we teksten van mij en Raimundas – een hele goede, beeldende schrijver waarmee ik in Marseille heb samengewerkt. Maar ja, wie schrijft je verhaal? Mensen zeggen 'Iedereen schrijft zijn eigen verhaal', maar niets is minder waar. Zelfs al wil je je eigen verhaal schrijven, als de wereld niet meewerkt, heb je het niet in de hand. Dingen overkomen je.

Die gedachte bracht trouwens vanzelf *the Broken Hand Break* met zich mee. Je bent gewoon aan het gaan, als mens. Dealen met wat op je weg komt. Het is dus helemaal niet wild bedoeld, eerder intiem. In *Fruits of Labor* was ik eigenlijk ook gewoon een ritueel voor de wereld aan het maken om eens te kunnen lachen met of uitademen bij collectieve angsten. Dat doet deugd.

Dat draaien heeft ook een sacrale connotatie.

Ja, maar wij zijn veeleer geïnteresseerd in het ontheiligen. Eerder dan reiken naar iets dat ons overstijgt, trekken wij het naar de grond. Dat draaien is een toestand die er ook is als we het niet fysiek staan te doen. Ik had ook graag gehad dat we iets konden drinken tijdens het draaien. Het is zoals met 100.000 liter verf gooien op een podium. Is dat mooi? Nee, maar de onderliggende energie zorgt ervoor dat het publiek een vrijheid voelt. Ik denk dat alles draait rond de attitude waarmee iets gebeurt, waarmee je iets oppakt en ergens anders neerzet.

CREDITS

CONCEPT Miet Warlop | MUSIC & PERFORMANCE Pieter De Meester, Wietse Tanghe, Joppe Tanghe, Miet Warlop | LYRICS Raimundas Malasauskas, Miet Warlop, Pieter De Meester | TECHNIQUE & PRODUCTION Niels Antonissen, Bennert Vancottem | SOUND ENGINEER Bart Van Hoydonck | LIGHT DESIGN Henri Emmanuel Doublier | COSTUMES Karolien Nuyttens | PRODUCTION Miet Warlop / Irene Wool vzw | CO-PRODUCTION NTGent, Vooruit, HAU Hebbel am Ufer | THANKS TO Carl Gydé, Jérôme Dupraz, Ian Gyselincx, Michiel Goedertier (LaRoy NV), Janis Van Heesbeke (ongezien), Maarten Van Cauwenberghe, Brahim Benhaddou, Seppe Cosyns, Niels Antonissen, Mathias Batsleer | SUPPORT Vlaamse Overheid, Stad Gent, Actoral. 17 Marseille

SPINNING, TURNING, SWIRLING

a talk with Miet Warlop, by Tineke De Meyer

Your title suggests something narrative, is there a story at the base of your performance?

MIET WARLOP: It's more like thinking for a moment. A kind of outcome. If you were to rub through my work, past all those sculptures and sculptures, I am now there at the end, spinning with two others. Not really connected, but not separate either. This simplicity - not one prop, no material trick - is quite exceptional for me. For me, this spinning is being at rest, being in your own world. I need a break: what is my work at a standstill? What is my life, where does it go? Who are you, what do you stand for? *Ghost Writer And the Broken Hand Break* is in fact like a whirlabout that is thrown out of my work and takes its course.

So your work at a standstill is in fact a sustained concentric movement. Your mind at rest remains a whirlwind?

The 'now' means nothing, right. You look at a sequence of now, now, now, now, now, now - until you get some kind of overview. From this, you construct your memory. In the chaos, you keep searching for the middle axis. With big questions, but at the same time like a dog chasing its own tail and biting it. The restlessness in your head and your body and your world is permanent, you just have to chill in the fact that nothing is fixed. And this is exactly the essence of the whole whirling technique. That's life, basically.

So the whirling technique is nothing more than a thought?

Your head and body just have to become one with the space that revolves around you. Your head is used to fixed frames, as soon as they disappear, your own head can mow you down. The brain must learn. Caress your brain, everything is fine. You just go: from standing to spinning, from looking at to staring, from breathing to singing.

In fact, when we are spinning, we literally can't see what's happening around us. We are blind in your midst, who are looking at us. We can't see any danger coming. We are open, now. That specific mode of being there can only exist within these walls.

When we stop spinning, we use our hand to come back to where you are. Your hand is the fixed frame you always carry with you. Your hand is your brake. It's you.

You say 'this is an outcome', is it an end point?

Yes, at least for the musical aspect that has crept into my work. That was never there before. With this performance, we throw it all out, to make room for something new.

How did that music enter your work?

I'm always looking for material that I'm not used to, to express something with. How can I make it more dynamic? How can you shake an existing thing and then discard it again, throw it out according to your own logic? In *Mystery Magnet* there was the investigation into painting. In my solo work it were plaster sculptures. In *Fruits of Labor* it was music and (spinning) movement. So great, when you're working with images and suddenly music creeps in... something that goes straight to your soul. I decided I wanted live music, but without hiding the musicians, as so often happens in theatre. If we were to do music, we were really gonna do music. So in this way, the performance has brought itself somewhere else. It makes no sense for me to

be the slave of an idea and to continue in a cramped energy. So I let go of the turning. But it was stuck in my head. That's where *Ghost Writer and the Broken Hand Break* came from.

'Ghost Writer', the title says, so who's writing here?

In the performance we mix-up texts by me and Raimundas - a very good visual art writer with whom I worked in Marseille.

But, yes, who is it that writes your story? People say 'Everyone writes their own story', but that's not true. Even if you want to write your own story, if the world doesn't cooperate, you can't control it. Things just happen to you. This thought automatically brought along *the Broken Hand Break*. As a human being, you just have to 'go' - you just deal with what comes your way. So I didn't mean it in a wild way, but rather intimately. Like I did with *Fruits of Labor*, actually I was just making a ritual for the world to have a moment to laugh at terrorism, something like that. It's wholesome.

The whirling dance also has a sacred connotation.

Yes, but we are more interested in profanity. Rather than reaching for something that transcends us, we want to pull things to the ground. That whirling is a state of being that also exists when we are not physically doing it, you know? I would have liked us to even be able to drink something while doing it. It's like throwing 100,000 litres of paint on a stage. Is that beautiful? No, but the underlying energy makes the audience get a sense of freedom. I think everything revolves around the attitude with which something happens, with which you pick up something and put it down somewhere else.

MORE DANCE / MUSIC SUGGESTIONS?

ICTUS

Pneuma

While silence can be intimidating and evoke a sacral atmosphere, breathing fosters connection. In the immersive concert *Pneuma*, Ictus has radically opted for breath. An accordion becomes a lung, the flute a larynx. The result is a subtle soundscape that unfurls across the space, and you can decide on the distance from which you want to experience this (breath)taking event.

Kaaitheater | 18/12 | music

GORGES OCLOO/ LOD MUZIEKTHEATER

Moby Dick.

At last Queequeg speaks

For this adaptation of *Moby Dick*, Gorges Ocloo called on Ben Okri, who adapted the novel into a magic-realist story about the gulf between high and low, rich and poor. Josse De Pauw and the renowned American mezzo-soprano Raehann Bryce-Davis take to the stage. Together, they perform an energized and jazzy opera about the need for rapprochement in an increasingly polarized society.

Kaaistudio's | 3 & 4/04 | music / theatre
in English (surt. in Dutch)

ANNE TERESA DE KEERSMAEKER, LOUIS NAM LE VAN HO & ALAIN FRANCO/ROSAS Zeitigung

Almost ten years after *Zeitigung* (2008), Anne Teresa De Keersmaeker and Alain Franco used the building blocks of that production to make a new one: *Zeitigung*. Against the backdrop of a changing world and channeled through the bodies of eight young dancers, they updated their own work – aided by the young choreographer and dancer Louis Nam Le Van Ho. *Zeitigung* is returning to the Kaaitheater stage, where it premièred in 2017.

Kaaitheater | 11 > 14/12 | music / dance

MICHEL VANDELDELDE & PLATFORM K Goldberg Variations

The title *The Goldberg Variations* not only evokes the famous music of Bach, but also the iconic dance solo by Steve Paxton. Along with a dancer, a ballet dancer, and an accordionist, Michiel Vandeveldelde works with this material. Three bodies, each with very different potentialities, delve into dance history and question the potential of dance today.

Kaaitheater | 25 & 26/04 | dance

Kaaitheater is supported by

